

Na závěr jsme si nechali tuto zmínku o opravě kostela a fary, při níž byla věž opatřena důkladnou cementovou omítkou. Té byla pracně zbavena až při posledních opravách. Jistě dobrý záměr, aby omítka v náročných povětrnostních podmínkách na kostele vydržela co nejdéle, byl v 90. letech podroben tvrdé kritice. Poctivá cementová krusta odolávala více než 70 let. Omítka držela, nátěr na ní však ne. Zdivo nedýchalo a nepřiměřeně vlhlo. Zajímavou informací bude jistě pro každého z nás především zmínka o slunečních hodinách, které jsme tu, nebýt „horlivosti“ zedníků, mohli mít na kostele dodnes. Trefné pojmenování a tučný vykřičník za ním jen dokazují, jak jejich jednání faráře rozčililo. A to bylo ještě daleko do doby, v níž se nejen nikdo neptal, ale navíc bylo zvlášť státních orgánů či jednotlivců mnohé nadobro zničeno.

(Pokračování příště)

Ivana Hoyerová

FARNÍ ZPRAVODAJ

Římskokatolické farnosti Starý Rožmitál

Číslo 18 Ročník IV

11. listopadu 2007

Zprávy a oznámení

Mše v domově důchodců

Ve čtvrtek 15. listopadu 2007 je plánována mše sv. v rožmitálském domově důchodců. Začne ve 14.30 v jídelně domova.

Beseda ČKA

Na pátek 16. listopadu připravila místní pobočka České křesťanské akademie besedu s panem Mgr. Davidem Fischerem o obyvatelích našich vodních toků, rybníků a louží. Přednáška o obojživelnících a racích bude provázena promítáním. Začátek je v 18.30 hodin v Modrém salonku Brdského památníku.

Sbírka na Bibli

1/3 nedělní sbírky dne 18. listopadu bude určena pro Českou biblickou společnost a České katolické biblické dílo na šíření Písma svatého.

Úmysly mší svatých od 12. do 25. listopadu 2007

Ranní mše sv. R: Ne 8.15 hod. R - farní kostel Povýšení sv. Kříže ve Starém Rožmitále
 m: Čt 8.00 hod. m - městský kostel sv. Jana Nepomuckého na náměstí
Večerní mše sv. M: Út, St, Pá, So 18.00 hod. M - městský kostel sv. Jana Nepomuckého na náměstí

Po 12.11.	mše sv. není	Po 19.11.	mše sv. není
Út 13.11. M	Za Karla a Marii Fialovy, jejich rodiče a rodinu Zemků	Út 20.11. M	Za Jiřího a Marii Štětkovy
St 14.11. M	Za paní Matějovskou	St 21.11. M	Za † Jiřího Váně
Čt 15.11. m	Za † Antonii Melicharovou	Čt 22.11. m	Za zpěváky a varhaníky a za živé i † členy chrámového sboru a kostelní zaměstnance
Pá 16.11. M	Za rodinu Holanovu	Pá 23.11. M	volná intence
So 17.11. M	Za Růženu Trefnou, sourozence a za živé i † z tohoto rodu	So 24.11. M	volná intence
Ne 18.11. R	Za Josefa a Františku Drechslerovy	Ne 25.11. R	Za farnosti

Pro vnitřní potřebu vydává Římskokatolická farnost Starý Rožmitál, Rybova 1, 262 42 Rožmitál pod Třemšínem
 ☎ 318 665 182 Uzávěrka příštího čísla je ve středu 21. 11. 2007. Redakce: P. Ivo Prokop, Ivana Hoyerová
 V příspěvcích Z historie je doslovným citacím z farní kroniky ponechán jejich původní pravopis i stylist. úprava.

Důkaz neexistence Boha?

Slyšíme občas od některých lidí „důkaz“ neexistence Boha? Mimochodem – existence Boha je věcí víry a neexistence Boha je také věcí víry. „Kdyby byl Bůh, tak by nebyly války.“ „Kdyby byl Bůh, tak by neumíraly malé děti...“ V lepším případě – „Bůh není všemocný, protože jsou války; Bůh není dobrý, protože děti umírají hladem...“ V ještě lepším případě – „Proč s tím Bože něco neuděláš, aby nebyly války, aby neumíraly děti hladem, aby ...?“ Možná by nám Bůh mohl někdy položit stejnou otázku – Proč s tím člověče něco neuděláš, aby neumíraly děti hladem? Nejsou to otázky jednoduché, odpovědi jsou asi ještě složitější. Podstatnou příčinou je nedostatek informací jak o Bohu, tak o naší Zemi včetně nás. Známe zákon setby a žně? Přesto nyní sklízíme nejen to co zaséváme, ale někdy i to co jsme nezaseli. Na konci však dojdeme do cíle, který jsme si vybrali a pro který jsme se rozhodli. Kdysi se – důkaz vám nedám :-) – na jedné univerzitě odehrál rozhovor, který by nás aspoň trochu mohl „uvést“ do této problematiky...

Univerzitní profesor na jedné vysoké škole položil studentům otázku: „Stvořil Bůh všechno, co existuje?“ Jeden student odvážně odpověděl: „Ano!“ „Stvořil Bůh opravdu všechno?“ otázal se znovu profesor. „Ano, jistě,“ zopakoval student. Profesor však namítl: „Pokud Bůh stvořil všechno, co existuje, tak stvořil i zlo. A na základě toho, co jsme si doposud řekli, můžeme pak tvrdit, že Bůh musí být zlý.“ Student se nezmohl na odpověď a zmlkl.

Profesor byl spokojený s tím, že se mu podařilo dokázat zmíněnému studentovi, že jeho víra v dobrého Boha je pouhým mýtem. Ale onen student se ještě přihlásil: „Můžu se vás na něco zeptat, pane profesore?“ „Samozřejmě,“ odpověděl profesor. Student se otázel: „Existuje zima?“ „Co je to za otázku, samozřejmě, že existuje, cožpak vám nikdy nebyla zima?“ Ostatní studenti se začali smát.

Mladý muž odpověděl: „Zima ve skutečnosti, pane profesore, neexistuje. Podle zákonů fyziky, platí, že zima je vlastně jen nepřítomností tepla. Každé tělo i každý předmět jsou citlivé na změnu prostředí anebo přenos energie. Absolutní nula znamená úplnou nepřítomnost tepla. Za této teploty se všechna hmota stává nehybnou a reakce neschopnou. Zima tedy neexistuje. Člověk jen používá toto slovo k tomu, aby vyjádřil, jak se cítí, když vnímá nedostatek tepla.“

Student položil další otázku: „A existuje tma?“ „Samozřejmě,“ opáčil profesor. Ale student pokračoval: „Tma také neexistuje, tma je ve skutečnosti nepřítomnost světla. Světlo lze zkoumat, tmu však ne. Můžeme použít Newtonův pokus, při kterém se bílé světlo láme na mnoho barev. Nemůžeme však měřit tmu. Jediný paprsek světla se vláme v prostředí tmy a osvítlí je. Můžeme snad změřit, jak tmavý je vesmír? Můžeme jen změřit sílu světla, které vydává. Není to snad pravda? Tma je slovo, které člověk používá k popisu toho, jak to vypadá, když někde není přítomno světlo.“

Nakonec se mladý muž zeptal profesora: „A pane profesore, myslíte, že existuje zlo?“ „Samozřejmě,“ odvětil profesor. „Vidíme ho každý den okolo sebe, v tom, jak se lidé nehumánně chovají ke svým bližním. A spatřujeme je ve zločinech, které se dějí po celém světě. O co jiného by se jednalo než o zlo?“ „Ve skutečnosti ani zlo neexistuje, pane profesore, alespoň ne samo o sobě,“ reagoval student. „Zlo je absencí Boha. Je to podobně jako se zimou a tmou. Zlo je slovo, kterým chtěl člověk popsat nepřítomnost Boha. Bůh zlo nestvořil. Zlo je důsledkem toho, když člověk nepřijímá lásku, kterou mu Bůh chce darovat. Podobně jako zima je důsledkem nepřítomnosti tepla a tma je důsledkem nepřítomnosti světla.“ Profesor se posadil.

Tento příběh je pravdivý. Jméno onoho mladého muže je Albert Einstein.

(P. Kryštof, OMI)

Z historie 63. část – P. František Roubík (20.)

Minulý díl historického seriálu jsme věnovali především školní kauze v Záběhlé. Dnes ještě zmíníme malý dodatek, kterým je následující konstatování: „Za náhradu, že škola zábehelská terrorem socialistů a bezvěrců nebyla požehnána církevně (posvěcena), byla sloužena v Záběhlé mše sv. v září 1923 na začátku školního roku od Jeho Milosti vsd. pána papež. preláta a kapitulního děkana z Č. Budějovic Dra. Ant. Mráze, který nadšenou promluvu k osadníkům zábehelským přednesl. Školní děti a jejich rodiče se v hojném počtu zúčastnili. Pan arcib. revírník Karel Urban s chotí a pan býv. starosta Jos. Jaroš, hostinský, nescházeli.“

V závěru předcházejícího dílu jsme si slíbili prozradit také jméno nájemce farního hospodářství. „Nájemce farního hospodářství byl Josef a Marie Suškovi z Voltuše č. 46. Narodeni 1868 ve Voltuši. Smlouva uzavřena 1. října 1923 na 6 let a schválena bisk. konsistoří v Č. Budějovicích a zemskou správou politickou v Praze ze dne 21. 2. 1925. Nájemné: Z každé míry pozemků 25 kg obilí a sice 6,25 kg z každého druhu (pšenice, žito, ječmena a ovsy), dle ceny 1. října dotyčného roku na pražské plodinové burse. Roku 1923/24 činilo nájemné Kč 6 520,82. K tomu denně 2 l mléka a 3 vejce, másla (množství neudáno – pozn.) ročně. Veškeré daně platí nájemce. Dává povozy do školy a k nemocným do Záběhlé. Bydlí na faře a používá hospodářských budov i kolny farářovy za stodolou přistavěné i zahrady, ze které farář nějaké ovoce přidělí. Zelinářskou zahradu používá farář i nájemce. Nájemné platí čtvrtletně předem. Z nařízení zem. politické správy farář složil do arcib. patronátního důchodu kauci, která se rovnala polovině ročního nájmu prvního roku.“

Nyní se ještě dvakrát vrátíme do minulosti. Poprvé zmínkou o konání misíí a každoročního „tridua“, které zde organizovali svatohorští redemptoristé. „R. 1915 a r. 1917 konány zde slavné misie kněžší O.O. Redemptoristů ze Svaté Hory. Mimo to každoročně konali zde titíž misiónáři každoročně tridua od soboty před Květnou nedělí do úterý inclusive. Kázali a zpovídali školní mládež a osadníky. Přijížděli 3 páni, pak 2. Jeden z nich odjížděl ve středu, první léta, když bylo kněžší dost, až na Zelený čtvrtek.“

Druhý návrat nás zavede do Zalán, kde došlo kvůli přání zalánských k velice zajímavému úkazu. Přestali své děti posílat do školy. Možná se budeme divit, ale i k tomu došlo. A jak to bylo vůbec možné, vysvětlují dva následující odstavce.

„Kaple sv. Václava na Zalánech (Vzpomínka z minulosti)

Roku 1903 a násl. občané z rožmitálských Zalán chtěli se odškoliti od Nepomuka a chtěli býti přiškoleni k městu Rožmitálu z důvodů: 1) že jsou na katastru městském, tedy občany rožmitálskými, městu poplatnými, 2) že v městě jsou měšťanské školy, 3) že v městě jsou školní služby Boží i ve všední dni. Úřady proti přiškolení Zalán k Rožmitálu nebyly v zásadě, ale zalánští měli se předem vyrovnati s místní školní radou v Nepomuku, která je nechtěla ze školy

propustiti, ježto nebyli finančně vyrovnáni ohledně nákladu na nepomuckou školu. Z důvodu toho místní školní rada rožmitálská nemohla je přijati do školní obce. Zalánští však postavili si hlavu a po 3 léta stávkovali v návštěvě školy svých dětí a do žádné školy je neposílali. Děti se povalovaly po pastvách a vůči hledě pustly a byly k politování. Hle, jak by to vypadalo bez škol, bez vyučování vůbec a náboženství zvlášť. Politické a školní úřady zalánským vyhrožovaly pokutami a vězením, ale zalánští žádné vyhlášky a žádných úředních listin nepřijímali a výměřů a výnosů úředních nedbali. Úřady vyhrožované tresty neprováděly a konečně ústupem úřadů zalánští svou paličatostí a umíněností zvítězili a ku školám městským po 3 letech passivní své resistance připuštění byli roku 1908.

Jinak osadníci zalánští byli a jsou velmi pracovití a nábožensky horliví. Služby Boží jak ve farním kostele tak v městském pilně navštěvují a své nemocné dávají zaopatřovati svatými svátostmi a každoročně při novém roce sbírkou po osadě z každého čísla 48 hal. Skládají si pojištění, aby od faráře a nyní od nájemce farního hospodářství měli zajištěný povoz na celý rok pro své nemocné. Nyní nájemce ve faře poplatků zalánským zvýšil na 1 Kč.

V Zalánech měli občané sloup se zvonkem na domě, který vyhořel. Po ohni vystavěli roku 1923 sami svými rukama skrovnou kapličku k účtě sv. Václava a přenesli do ní zvonek. Farář jim na oltářík v kapličce pořídil obraz sv. Václava od akad. malíře Pantaleona Majora, saekularisovaného benediktina z Prahy III za 800 Kč s rámem a dovozem a katedrálním sklem do 2 oken. Na sv. Václava měli tam a mívají každoročně služby Boží s kázáním pod širým nebem s hudbou doprovázející zpěv při mši svatě sloužené v kapličce. Zvonek na zvonici oznamuje hlavní části mše svatě. K službám Božím schází se velmi mnoho dobrých osadníků zalánských i ze sousedních obcí. Některý rok sebrán tam byl slušný obnos pro jednotu k dostavení velechrámu sv. Víta v Praze na Hradčanech.“

Na Zalánech žili skutečně podnikaví lidé. Dokládá to i zmínka o rostoucím počtu bleskosvodů na střechách tamějších chalup. „Západní větry při bouřích zaháněly mraky na brdské hřebeny směrem k Příbrami a dolejší vrstvy mraků sahají k chalupám nepomuckým. Tak v posledních letech blesk častěji uhořel a zapálil příbytky zalánské. Proto vyhořeli hospodáři nově vystavěné své chalupy opatřovali hromosvody. Jiní domkáři je následovali, takže v Zalánech se objevil nezvyklý pohled na velmi četné bleskosvody trčící na střechách chalup.“

A nyní přišel čas konečně se dovědět, jak stará je socha Srdce Ježíšova ve farním kostele. Původně byla umístěna na pilastru proti kazatelně, jeden čas stávala i v podvěží, později našla své místo u cínové křtitelnice. Přestože se provedením ani stářím k barokním oltářům a jejich výzdobě nehodí, už jsme si na ni zvykli. „Socha Srdce Páně ve farním kostele pořízena dne 24. 9. 1924 od Bohumila Beka, akadem. řezbáře a sochaře v Kutné Hoře za obnos 3060 Kč (s daní z obratu) i s podstavcem. Byla na výstavě v Hradci Králové. Dne 19. října 1924 v neděli novou sochu posvětil vdp. Prof. Dr. Josef Čihák z Prahy, ředitel národního sekretariátu Srdce Páně a zasvětil zdejší farnost Srdci Ježíšovu za velikého účastenství zbožných věřících. Ve farní budově i v kaplance pan profesor zasvětil Srdci Páně byt i domácnost faráře a kaplana.“

V roce 1924 se uskutečnila oprava střechy a omítek fary a farního kostela: „Nová šindelová střecha dána na farní kostel. Po 40 letech konečně dán nový šindel. Starý byl docela shnilý. Nová šindelová střecha dána na farní stáje, k jichž stavbě nedošlo pro drahotu materiálu a mezd řemeslnických a dělnických. Správa šindelových střech na stodole a kolnách. Kostel farní a věž zvenku krásně a pevně omítnuty cementovou omítkou z ostrého písku přivezeného z Březových Hor z horního závodu. Při zevní opravě kostela toho jest litovati, že zedníci stavitele Jana Jareše bez vědomí faráře zabíleli na kostele sluneční hodiny na jižní straně kostela u vchodu do fary malované. Kazisvětově! Veškerý náklad na opravu kostela, věže a fary circa 50 000 Kč hradil sám patron nejd. arcibiskup Dr. Fr. Kordač bez stovební konkurence s osadníky přífařenci.“